

מסמך 12

מסמך 12

יקום היקומים

ממדיה העצומים של הבריאה הנרחבת של האב האוניברסאלי מצויים לחלוטין מעבר ליכולת התפישה של הדמיון הסופי; גודלו הכביר של יקום האב מטלטל אף את מושגיו של סדר הבריות שאליו הנני משתייך. ואולם, ביכולתה של הדעת בת התמותה ללמוד רבות על אודות התוכנית של היקומים ועל סידורם; תוכלו לדעת דבר-מה על ארגונם הפיזי ועל ניהולם המופלא; תוכלו לדעת רבות על אודות הקבוצות השונות של בריות תבוניות, המאכלסות את שבעת יקומי-העל של הזמן ואת היקום המרכזי של הנצח.

באופן עקרוני, כלומר במובן הפוטנציאל הנצחי, היננו תופשים את הבריאה החומרית כאינסופית משום שהאב האוניברסאלי הינו למעשה אינסופי; ואולם, בעת שהיננו מתבוננים בקלל הבריאה החומרית ולומדים אותה, היננו יודעים כי בכל רגע נתון בזמן היא מוגבלת, אף כי לדעת הסופית שלכם היא תיראה יחסית כחסרת-גבול, כבלתי-חסומה לכל דבר ועניין.

מלימוד החוקים הפיזיים ומהתבוננות בממלכות שרועות הכוכבים, היננו משוכנעים כי הבורא האינסופי טרם התגלם בביטוי קוסמי סופי, וכן כי הרבה מן הפוטנציאל הקוסמי של האינסוף עדיין מוכל-בעצמו ולא נתגלה. בעיני הוויות בראות, יקום האב עשוי להיראות כאינסופי כמעט, ואולם הוא רחוק עדיין מכדי סיום; לבריאה החומרית יש עדיין גבולות פיזיים, וההתגלות ההתנסותית של התכלית הנצחית מצויה עדיין בעיצומה.

1. רמות החלל של יקום האב

יקום היקומים איננו מישור אינסופי, קובייה בלתי-חסומה או עיגול חסר גבולות; הוא בהחלט בעל ממדים. חוקי הארגון הפיזי והניהול מוכיחים, מעבר לכל ספק, כי כלל ההצבר העצום של כוח-אנרגיה ושל חומר-עוצמה, פועל בסופו של דבר כיחידה בחלל וכשלם מאורגן ומתואם. ההתנהגות הנצפית של הבריאה החומרית מהווה הוכחה כי ליקום הפיזי אכן קיימים גבולות ברורים. עבורנו, ההוכחה הסופית לכך שהיקום הינו מעגלי ומתוחם, מגיעה מהעובדה המוכרת היטב כי כל צורות האנרגיה הבסיסית לעולם נעות סביב הנתיב המעוקל של רמות החלל של יקום האב, ומצייתות למשיכה המוחלטת של כבידת פרדיס שאינה חדלה.

רמות החלל העוקבות של יקום האב מהוות את החלוקות העיקריות של החלל שהתחדר – הבריאה בכללותה, אשר אורגנה ויושבה בחלקה, או אשר עתידה להיות מאורגנת ומיושבת. היננו סבורים כי לולא היה בנוי יקום האב בצורה של סדרת רמות חלל אליפטיות בעלות התנגדות מופחתת לתנועה – וביניהן אזורים שלווים יחסית – כי אז היינו מבחינים באנרגיות קוסמיות מסוימות הנורות אל תוך החלל הלא נודע במסלולים ישרים ולטווח אינסופי; ואולם, לעולם איננו חוזים בהתנהגות כזו של כוח, אנרגיה או חומר; לעולם סובבים הם, לעולם נעים קדימה במסלולים של מעגלי החלל העצומים.

בהתקדמו החוצה מפרדיס, דרך השלוחה האופקית של החלל שהתחדר, יקום האב קיים בשש אליפסות משותפות-מרכז, הן רמות החלל המקיפות של האי המרכזי:

1. היקום המרכזי – האוונה.

2. שבעת יקומי-העל.

מסמך 12

3. רמת החלל החיצון הראשונה.

4. רמת החלל החיצון השנייה.

5. רמת החלל החיצון השלישית.

6. רמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר.

האוווה, היקום המרכזי, אינו יצירה של זמן; זהו קיום נצחי. יקום זה – אשר אין לו ראשית ואין לו קץ – מורכב ממיליארד עולמות של מושלמות נשגבת, ומוקף בגופי הכבידה הכהים העצומים. במרכז האוווה ניצב אי פרדיס הנייח והמיוצב באופן מוחלט, אשר אותו מקיפים עשרים ואחד לווייניו. בזכות המסה המקיפה העצומה של גופי הכבידה הכהים, הממוקמים בשולי היקום המרכזי, כלל המסה של בריאה מרכזית זו עולה בהרבה על המסה הכוללת הידועה של כל שבעת מקטעי היקום המקיף גם יחד.

מערכת פרדיס-האוווה. היקום הנצחי המקיף את האי הנצחי, מהווה את גרעינו המושלם והנצחי של יקום האב; כל שבעת יקומי-העל וכל אזורי החלל החיצון חגים במסלולים מבוססים מסביב להצב המרכזי עצום הממדים של לווייני פרדיס ושל עולמות האוווה.

שבעת יקומי העל אינם ארגונים פיזיים ראשוניים; גבולותיהם אינם חותכים משפחה ערפילית במקום כלשהו, ואף אינם חוצים יקום מקומי, יחידה יצירתית ראשונית. כל יקום-על הוא פשוט איזור גיאוגרפי בחלל, המכיל קרוב לשביעית מהבריאה המאורגנת והמיושבת-חלקית של העידן-שלאחר-האוווה; וכל יקומי העל זהים כמעט במספר היקומים המקומיים שאותם הם חובקים ובחלל המוכל בהם. היקום המקומי שלכם, נבאדון, הינו אחת מהיצירות החדשות יותר באורוווטון, יקום-העל השביעי.

היקום המקיף הינו הבריאה המאורגנת והמיושבת הנוכחית. נכללים בו שבעת יקומי-העל, בעלי הפוטנציאל האבולוציוני המצטבר של כשבע טריליון פלנטות מיושבות; זאת מבלי להזכיר את העולמות הנצחיים של הבריאה המרכזית. ואולם, הערכה טנטטיבית זו אינה כוללת את עולמות המנהלה האדריכליים, ואף לא את קבוצות היקומים הבלתי-מאורגנים החיצוניים. השוליים המהוהים הנוכחיים של היקום המקיף, היקפו הבלתי-גמור והבלתי-אחיד, ותנאי חוסר היציבות החריפים השוררים בכלל המגרש האסטרונומי, מביאים את תלמידי הכוכבים שלנו להסיק כי בעת הנוכחית אף שבעת יקומי העל אינם שלמים עדיין. כאשר ננוע מבפנים – מן המרכז האלוהי – כלפי חוץ בכל כיוון שהוא, נגיע, בסופו של דבר, לגבולותיה החיצוניים של הבריאה המאורגנת והמיושבת; נגיע לגבולותיה החיצוניים של היקום המקיף. וליד גבול חיצוני שכזה, בפינה מרוחקת של בריאה מופלאה שכזו, שם מתקיים יקומכם המקומי רב האירועים.

רמות החלל החיצון. רחוק בחלל, במרחק עצום משבעת יקומי-העל המיושבים, מתאספים מעגלי כוח עצומים ואנרגיות ההופכות-לחומר, בשיעורים כבירים שלא-יאומנו. בין מעגלי האנרגיה של שבעת יקומי העל לבין חגורה חיצונית עצומה זו של פעילות כוח, מפריד אזור חלל שליו יחסית, בעל רוחב משתנה המגיע בממוצע לכדי ארבע מאות אלף שנות-אור. מרחבים אלה הינם חופשיים מאבק כוכבים – הערפל הקוסמי. תלמידינו, האמונים על לימוד תופעות אלה, שרויים בספק באשר לסטאטוס המדויק של כוחות-החלל הקיימים באזור שליו-יחסית זה, המקיף את שבעת יקומי-העל. ואולם, היננו מבחינים – כחצי מיליון שנות-אור לערך מעבר להיקף הנוכחי של היקום המקיף – בתחילתו של אזור בעל אנרגית פעולה בל-תיאמן, אשר הולכת ומתגברת בשיעורה ובעוצמתה בטווח של למעלה מעשרים וחמישה מיליון שנות-אור. הגלגלים העצומים הללו של כוחות מתגבר-אנרגיה ממוקמים ברמת החלל החיצון הראשונה, כמעין חגורה רציפה של פעילות קוסמית המקיפה את מלוא הבריאה הידועה, המאורגנת והמיושבת.

מסמך 12

ופעילויות כבירות אף יותר מתרחשות מעבר לאזורים הללו; זאת באשר גילו הפיזיקאים באורסה הוכחות מקדמיות למופעי-כוח במרחק של יותר מחמישים מיליון שנות-אור מעבר לטווחים החיצוניים ביותר של התופעות ברמת החלל הראשונה. פעילויות אלה מעידות, ללא ספק, על ארגון הבריאות החומריות של רמת החלל השנייה של יקום האב.

היקום המרכזי הינו הבריאה של הנצח; שבעת יקומי העל הינם הבריאות של הזמן; ארבע רמות החלל החיצון עתידות, ללא ספק, להתפתח עד כדי התממשותה-לבסוף של הבריאה המרבית. ואף יש כאלה המחזיקים בדעתם כי לא יוכל האינסוף להגיע לביטוי סופי הקטן מאינסוף; ולפיכך, משערים הם את קיומה של בריאה נוספת, שטרם נתגלתה, המצויה מעבר לרמת החלל הרביעית והחיצונית ביותר; יקום אפשרי של אינסוף המתרחב-לעולם ושלעולם-אינו-מסתיים. מן הבחינה התיאורטית, אין אנו יודעים כיצד להגביל את אינסופיות הבורא, או את אינסופיות פוטנציאל הבריאה, ואולם באופן שבו יקום האב קיים ומתנהל, היינו תופשים אותו כמוגבל בהחלט וכחסום בשוליו החיצוניים על-ידי חלל פתוח.

3. ממלכותיו של המוחלט הבלתי-מוגדר

כאשר מביטים האסטרונומים של אורנטיה מבעד לעדשות הטלסקופים, ההולכים ומשתפרים בהתמדה, אל עבר מרחבי החלל החיצון המסתוריים, וכאשר מבחינים הם שם בהתפתחות המדהימה של מספר רב מני-ספור של יקומים פיזיים, שומה עליהם להבין כי חזים הם בהתגשמות תוכניותיהם הבלתי-נתפשות של אֶדְרִיכְלִי יקום האב. אכן, קיימות בידינו הוכחות המעידות על נוכחות השפעות מסוימות של אישיות פרדיס, המצויות פה ושם ברחבי מופעי האנרגיה העצומים המאפיינים כעת אזורים אלה; ואולם, מנקודת המבט הרחבה יותר, האזורים המשתרעים אל מעבר לגבולות החיצוניים של שבעת יקומי העל, מזוהים, לרוב, כמכוננים את ממלכותיו של המוחלט הבלתי-מוגדר.

ובעוד שהעין האנושית הבלתי-מזוינת מסוגלת להבחין אך בשנים או בשלוש ערפיליות מחוץ לגבולות יקום העל של אורונוטון, מסוגלים הטלסקופים שלכם לגלות מיליוני יקומים חומריים מתהווים שכאלה. מרבית החלל זרוע-הכוכבים, הגלוי לבחינת הדור הנוכחי של הטלסקופים שלכם, מצוי באורונוטון; ואולם, באמצעות טכניקות צילום מסוימות, מסוגלים הטלסקופים הגדולים יותר לחדור אף הרחק אל מעבר לגבולותיו של היקום המקיף, אל תחומי החלל החיצון, היכן שיקומים שמספרם בל-ישוער מצויים בתהליך התארגנות. ועדיין קיימים מיליונים של יקומים מעבר לטווח מכשיריכם הנוכחיים.

בעתיד הלא-רחוק, יגלו טלסקופים חדשים למבטם המשתאה של אסטרונומי אורנטיה, לא פחות מאשר 375 מיליון גלקסיות חדשות באזורים המרוחקים של החלל החיצון. בה בעת, יגלו טלסקופים בעלי עוצמה רבה יותר אלה, כי יקומי-אי רבים שנחשבו בעבר כמצויים בחלל החיצון, מהווים, למעשה, חלק מהמערכת הגלקטית של אורונוטון. שבעת יקומי העל עדיין צומחים; היקפו של כל אחד מהם ממשיך להתרחב בהדרגה; ערפיליות חדשות מתייצבות ומתארגנות כל העת; וערפיליות מסוימות, שאותן האסטרונומים של אורנטיה החשיבו כחוץ-גלקטיות, מצויות למעשה בשוליו של אורונוטון, והן נעות יחד עימנו.

תלמידי הכוכבים של אורסה מבחינים בכך שהיקום המקיף מוקף במקדימיהן של סדרות הצברי כוכבים ופלנטות, המקיפות את הבריאה המיושבת הנוכחית בשלמותה, כטבעות משותפות-מרכז המורכבות מיקומים חיצוניים על-גבי יקומים חיצוניים. הפיזיקאים של אורסה חישבו ומצאו כי המסה והאנרגיה של אזורים חיצוניים ולא-נודעים אלו כבר עולה פי כמה על כלל המסה והאנרגיה של שבעת יקומי העל. היינו למדים כי מטמורפוזת הכוח הקוסמי, המתרחשת ברמות חלל-חיצון אלה, הינה תוצאתה של פעולת מאַגְנִי הכוח של פְּרִדִּיס. עוד ידוע לנו כי כוחות אלה קודמים לאותן אנרגיות פיזיות המפעילות כעת את היקום המקיף. בכל אופן, למִנְהֶלִי הכוח של אורונוטון אין כל

מסמך 12

נגיעה לתחומים רחוקים אלה; ואף לתנועות האנרגיה שבהם אין קשר בר-הבחנה למעגלי הכוח של הבריאות המאורגנות והמיושבות.

היננו יודעים אך מעט על אודות המשמעות של מופעים עצומים אלה של החלל החיצון. יצירה עתידית גדולה יותר מצויה בעיצומו של תהליך התהוות. היננו יכולים לחזות בעוצמתה, להבחין בהיקפה ולחוש את הוד מימדיה, אך מעבר לכך, היננו יודעים אך מעט יותר מאשר האסטרונמים של אורנטיה. ככל הידוע לנו, אין מתקיימות בטבעת חיצונית זו של ערפיליות, שמשות ופלנטות, הוויות חומריות מן הסדר האנושי, ואף לא מלאכים או הוויות רוחניות אחרות. ממלכה רחוקה זו הינה מחוץ לתחום השיפוט והניהול של ממשלות יקומי העל.

ברחבי אורונטון שוררת האמונה כי סוג חדש של יצירה מצוי בהתהוות; סדר חדש של יקומים עתיד לשמש כזירת פעולתו של סגל הסופיוניות המתהווה. ואם השערותינו אכן נכונות הן, אזי נצח העתיד עשוי לטמון בחובו בעבורכם את אותם מחזות שובי-לב אשר טמן נצח העבר בחובו בעבור קודמיהם ובעבור בכיריהם.

3. כבידה אוניברסאלית

כל צורות הכוח-אנרגיה – של החומר, של הדעת ושל הרוח – כפופות באותה מידה לאחיות, לאותן נוכחויות אוניברסאליות, שהיננו מכנים בשם כבידה. ואף האישיות מגיבה לכבידה – למעגל הבלעדי של האב; ועל אף שמעגל זה הינו בלעדי לאב, הוא אינו נעדר מן המעגלים האחרים; האב האוניברסאלי אינסופי הוא, ופועל בכל ארבעת מעגלי הכבידה-המוחלטת של יקום האב:

1. כבידת האישיות של האב האוניברסאלי.

2. כבידת הרוח של הבן הנצחי.

3. כבידת הדעת של הפועל האחד.

4. הכבידה הקוסמית של אי פרדיס.

ארבעת המעגלים הללו אינם קשורים למרכז הכוח של פרדיס התחתון; הם אינם מעגלי כוח, אנרגיה או עוצמה. הם הינם מעגלי נוכחות מוחלטת, וכמו האל הם בלתי-תלויים בזמן ובמרחב.

בהקשר זה, מעניין לציין הבחנות מסוימות של סגל חוקרי הכבידה באוורסה, אשר נקבעו במהלך המילניומים האחרונים. באשר למערכות הכבידה השונות של יקום האב, קבוצת עובדים מקצועית זו הגיעה למסקנות הבאות:

1. כבידה פיזית. לאחר שגיבשה הערכה כוללת של כלל קיבולת הכבידה-הפיזית של היקום המקיף, עמלה הקבוצה על ביצוע השוואה של ממצא זה אל מול נוכחות הכבידה המוחלטת הפעילה כעת. בהתבסס על תגובת הכבידה של יחידות פיזיות יסודיות של החומר האוניברסאלי, חישובים אלה מראים כי כלל פעולת הכבידה על היקום המקיף מהווה רק חלק קטן מן הסך המשוער של כוח המשיכה של פרדיס. חוקרים אלה הגיעו למסקנה המדהימה כי היקום המרכזי ושבעת יקומי העל המקיפים אותו, משתמשים כעת בכחמישה אחוזים בלבד מן האחידה הפעילה של הכבידה-המוחלטת של פרדיס. במילים אחרות: על-פי החישובים המבוססים על תיאוריה זו של כלליות, כתשעים וחמישה אחוזים מפעולת הכבידה הקוסמית של אי פרדיס משמשים לשם שליטה במערכות חומריות המצויות מעבר לגבולות היקומים המאורגנים כעת. חישובים אלה מתייחסים כולם לכבידה מוחלטת; כבידה קווית הינה תופעה של פעולת גומלין, אשר ניתן לחשבה אך ורק מתוך ידיעת כבידת פרדיס בפועל.

מסמך 12

2. **הכבידה הרוחנית.** באמצעות אותה טכניקה של הערכה וחישוב השוואתיים, בדקו חוקרים אלה את קיבולת התגובה הנוכחית של הכבידה הרוחנית, וחישובו – בסיועם של שליחים בודדים ושל אישיות רוח אחרות – את סך הכבידה הרוחנית הפעילה של המקור והמרכז השני. יהא זה מאלף לציין שהחוקרים מצאו כי הערך של נוכחותה הפעילה למעשה של הכבידה הרוחנית ביקום המקיף, קרוב ביותר לערך המשוער של כלל הכבידה הרוחנית הפעילה הנוכחית. במילים אחרות: נראה כי באופן מעשי, כמעט כל הכבידה הרוחנית של הבן הנצחי בעת הזאת, כמחושב מתיאוריה כללית זו, פועלת ביקום המקיף. אם ממצאים אלה הינם מהימנים, ביכולתנו להסיק כי היקומים המתפתחים כעת בחלל החיצון הינם בלתי-רוחניים לחלוטין. ואם נכון הדבר, יהא זה הסבר מספק לכך שהוויות רוחניות יודעות אך מעט, או כלל אינן יודעות, על אודות מופעי האנרגיה העצומים הללו, למעט עובדת קיומם הפיזי.

3. **כבידת דעת.** באמצעות אותם עקרונות של חישוב השוואתי, תקפו מומחים אלה את הבעיה של נוכחות כבידת הדעת ושל תגובתה. לצורך השערוך, יחידת הדעת חושבה כמיצוע של שלושה סוגי דעת חומריים ושל שלושה סוגים רוחניים; זאת אף כי סוג הדעת המצוי בקרב מנהלי כוח ועמיתיהם התגלה כגורם מפריע במאמץ להגיע ליחידת ההערכה הבסיסית של כבידת הדעת. שערורך הקיבולת הנוכחית של כבידת הדעת של המקור והמרכז השלישי חושב על נקלה, בהתאם לתיאוריה כללית זו. אף-על-פי שהממצאים במקרה הזה אינם כה חותכים כבהערכות של הכבידה הפיזית ושל הכבידה הרוחנית, אם מתייחסים לממצאים באופן השוואתי, הם מאלפים, ואפילו מעוררי סקרנות. החוקרים הסיקו כי כשמונים-וחמישה אחוזים מתגובת כבידת הדעת למשיכה האינטלקטואלית של הפועל האחד, מקורם ביקום המקיף הנוכחי. מכאן עולה האפשרות שלפיה פעילות-דעת מעורבת בהקשר של הפעילויות הפיזיות הנצפות במהלכן כעת ברחבי החלל החיצון. בעוד שהערכה זו הינה, ככל הנראה, רחוקה מדיוק, היא תואמת באופן עקרוני את אמונתנו, כי בעת הזו מנחים מארגני כוח תבוניים את התפתחות היקום המצוי ברמות החלל שמעבר לגבולות החיצוניים הנוכחיים של היקום המקיף. יהא טיבה של תבונה משוערת זו אשר יהא, נראה כי תבונה זו איננה תגובתית לכבידת הרוח.

כל החישובים הללו הינם, במקרה הטוב, הערכות המבוססות על הנחות של חוקים. ואולם, היננו סבורים כי הם מהימנים למדי. ואף אם הוויות רוחניות מועטות היו נוכחות בחלל החיצון, לנוכחותן השיתופית לא הייתה השפעה משמעותית על חישובים הכוללים מדידות בעלות שיעורים עצומים שכאלה.

כבידה אישיותית איננה ניתנת לחישוב. היננו מכירים במעגל, ואולם אין ביכולתנו למדוד, לא באופן איכותי ולא באופן כמותי, את המציאויות הנוגעות אליו.

4. חלל ותנועה

כל יחידות האנרגיה הקוסמית מצויות בהקפה ראשונית, ועוסקות – בעודן חגות סביב המסלול האוניברסאלי – בהוצאה אל הפועל של משימתן. יקומי המרחב, וכן המערכות והעולמות המרכזיים אותם, הינם ספרות סובבות אשר נעות לאורך המסלולים האינסופיים של מעגלי רמות החלל של יקום האב. בכל רחבי יקום האב אין דבר נייח כלשהו, למעט מרכז האווה, אי פרדיס הנצחי ומרכז הכבידה.

מבחינה פונקציונאלית, מוגבל המוחלט הבלתי-מוגדר לחלל, ואולם איננו כה בטוחים באשר ליחסו של מוחלט זה לתנועה. האם התנועה טבועה בו? את זאת איננו יודעים. אך יודעים אנו כי התנועה אינה מטיבו של החלל; אפילו התנועות של החלל אינן טבועות. אולם, איננו כה בטוחים ביחס של הבלתי-מוגדר לתנועה מי הוא – או מה הוא – האחראי האמיתי לפעילויות העצומות של התמרות הכוח-אנרגיה המצויות במהלכן שם בחוץ, מעבר לגבולות הנוכחיים של שבעת יקומי העל? דעותינו ביחס למקור של התנועה הינן כדלקמן:

מסמך 12

1. היננו סבורים כי הפועל האחד מאתחל תנועה בחלל.
2. אם הפועל האחד הוא זה אשר מייצר את התנועה של החלל, איננו יכולים להוכיח זאת.
3. המוחלט האוניברסאלי איננו מקור התנועה ההתחלתית, אך הוא זה המאזן והמבקר את כל המתחים הנובעים מן התנועה.

בחלל החיצון, מארגני הכוח הינם האחראים, כפי הנראה, ליצירתם של גלגלי-יקומים עצומים, אשר מצויים כעת בתהליך של אבולוציה כוכבית; ואולם, יכולתם לעשות כן התאפשרה בוודאי על-ידי התאמה כלשהי של נוכחות החלל של המוחלט הבלתי-מוגדר.

מנקודת המבט האנושית, החלל הינו כלום – קיום שלילי; הוא קיים רק בהתייחס לדבר-מה חיוני שאינו-חלל. ובכל זאת, החלל הינו אמיתי. הוא מכיל את התנועה ומתנה אותה; והוא עצמו אפילו נע. בכלליות, ניתן לסווג את תנועות החלל כך:

1. תנועה ראשונית – נשימת החלל, התנועה של החלל עצמו.
2. תנועה שניונית – התנועות הכיווניות המתחלפות לסירוגין של רמות החלל העוקבות.
3. תנועות יחסיות – יחסיות במובן שהן אינן מוערכות תוך שימוש בפרדיס כנקודת בסיס. התנועות הראשוניות והשניוניות הינן מוחלטות, זוהי תנועה ביחס לפרדיס הנייח.
4. תנועות מפצות, או מתאמות, המיועדות לתאם את כל יתר התנועות.

בעוד שמערכת היחסים הנוכחית של השמש שלכם, ושל הפלנטות הנלוות לה, מציגה תנועות יחסיות ומוחלטות רבות בחלל, היא נוטה להציג לאסטרונומים המתבוננים בה את הרושם כאילו אתם נייחים-יחסית בחלל, בעוד שהצברי הכוכבים ונחיליהם המקיפים, נעים מכם והלאה במהירויות הולכות וגדלות ככל שחשובים מרחיקים החוצה אל עבר החלל. אך אין אלה פני הדברים. הינכם נכשלים בזיהוי ההתפשטות האחידה כלפי חוץ של הבריאה הפיזית של כלל החלל שהתחדר. הבריאה המקומית שלכם (נבאדון) משתתפת בתנועה זו של התפשטות אוניברסאלית כלפי חוץ. יחד עם האזורים החיצוניים של יקום האב, משתתפים כל שבעת יקומי העל במחזורי נשימת החלל בני שני מיליארד השנים.

בזמן שהיקומים מתכווצים ומתרחבים, נעות המסות החומריות בחלל שהתחדר חליפות, עם כיוון משיכת כבידת פרדיס וכנגדה. העבודה המתבצעת בהנעת מסת האנרגיה של הבריאה, הינה עבודה של חלל, אך לא עבודה של עוצמה-אנרגיה.

בעוד שהערכותיכם הספקטרוסקופיות בנוגע למהירויות אסטרונומיות, הינן מהימנות למדי ביחס לתחומי החלל השייכים ליקום-העל שלכם וליקומי-העל הנלווים לו, חישובים שכאלה אינם מהימנים כלל ועיקר ביחס לתחומי החלל החיצון. כוכב מתקרב מסיט את הקווים הספקטראליים מן הטווח התקין לכיוון הסגול; ואילו כוכב נסוג מסיט את הקווים הללו לכיוון האדום. השפעות רבות מתערבות, וגורמות למהירות הנסיגה של היקומים החיצוניים להיראות כאילו היא גדלה בשיעור של יותר ממאה ושישים קילומטרים לשנייה לכל מיליון שנות-אור של גידול במרחק. על-פי שיטת מדידה זו, ולכשישוכללו טלסקופים רבי-עוצמה, פני הדברים ייראו כאילו המערכות הרחוקות האלה נסות מחלק זה של היקום במהירות הבלתי-תיאמן של יותר מארבעים ושמונה אלף קילומטרים בשנייה. ואולם, מהירות נסיגה נצפית זו איננה אמיתית; היא נובעת מגורמי שגיאה רבים, וביניהם זוויות ההתבוננות ועיוותי זמן-מרחב נוספים.

מסמך 12

ואולם, העיוות הגדול ביותר נובע מן העובדה כי בתחומים השכנים לשבעת יקומי העל, דומה שיקומי החלל החיצון העצומים חגים בכיוון הפוך לכיוון שבו חג היקום המקיף. כלומר, המוני הערפיליות, השמשות הנלוות והספירות נעות כעת מסביב לבריאה המרכזית עם כיוון השעון; ואילו שבעת יקומי-העל חגים מסביב לפרדיס נגד כיוון השעון. נראה כי יקום הגלקסיות החיצוני השני, בדומה לשבעת יקומי-העל, חג סביב פרדיס נגד כיוון השעון. והאסטרונומים המתצפתים של אוורסה סבורים כי מצאו ראיות לתנועות סיבוביות בחגורה החיצונית השלישית, במרחק החלל אשר מתחיל להציג נטיות כיווניות של תנועה עם כיוון השעון.

סביר להניח כי תנועות משתנות אלה של מצעדי החלל העוקבים של היקומים קשורות באופן כלשהו לטכניקת הכבידה של פנים יקום האב, המופעל על-ידי המוחלט האוניברסאלי; טכניקת כבידה הכוללת תיאום כוחות ואיזון של מתחי-חלל. התנועה, כמו החלל, הינה גורם משלים, או מאזן, לכבידה.

5. חלל זמן

כמו החלל, אף הזמן הינו מתת של פרדיס, אך לא באותו מובן, אלא בעקיפין בלבד. הזמן נובע מתוקף התנועה ומהיות הדעת מודעת מטבעה לרציפות. מנקודת מבט פרקטית, התנועה הינה הכרחית לזמן, אך אין קיימת יחידת זמן אוניברסאלית המתבססת על תנועה, למעט היום הסטנדרטי של פרדיס-האוונה, אשר הוכר באופן שרירותי ככזה. הכוללנות של נשימת החלל הורסת את ערכה המקומי כבסיס ליחידת זמן.

המרחב איננו אינסופי, אף כי מקורו בפרדיס; והוא איננו מוחלט, מכיוון שהוא מתחדר על-ידי המוחלט הבלתי-מוגדר. איננו מכירים את הגבולות המוחלטים של המרחב, ואולם הינו יודעים כי המוחלט של הזמן הינו הנצח.

הזמן והמרחב הינם בלתי-נפרדים רק בגריאות הזמן-מרחב, בשבעת יקומי-העל. מרחב בלתי-זמני (מרחב נטול זמן) קיים באופן תיאורטי, ואולם, המקום הבלתי-זמני האמיתי היחיד הינו אזור פרדיס. זמן בלתי-מרחבי (זמן נטול מרחב) קיים בדעת הרמה הפונקציונאלית של פרדיס.

אזורי מרחב-הביניים השקטים-יחסית, הגובלים בפרדיס והמפרידים בין חלל שהתחדר לחלל שלא-התחדר, הינם אזורי מעבר מן הזמן אל הנצח; ומכאן הצורך של עולי הרגל לפרדיס לאבד את הכרתם בעוברים באזור זה, בדרך אשר בסופה יתקבלו כאזרחי פרדיס. אורחים מודעי-זמן יכולים לנוע אל פרדיס ללא שינה שכזו, ואולם נותרים הם יצורים של זמן.

יחסים של זמן אינם מתקיימים ללא תנועה במרחב; ואולם, לא כך הוא באשר למודעות לזמן. עקיבות עשויה לחולל מודעות לזמן אף בהיעדר תנועה. בשל טיבה של הדעת, דעתו של האדם פחות מוגבלת בזמן מאשר במרחב. אפילו בימי החיים בגוף בשר ודם על פני כדור-הארץ, אף שדעת האדם מוגבלת בנוקשות למרחב, הדמיון היצירתי האנושי הינו חופשי באופן יחסי ממגבלות הזמן. ואולם, הזמן עצמו אינו מהווה איכות גנטית של הדעת.

קיימות שלוש רמות שונות של מודעות לזמן:

1. זמן כנתפש-על-ידי-דעת – מודעות לרצף, לתנועה ותחושת התמשכות.

2. זמן כנתפש-על-ידי-רוח – בוננות על תנועה לעבר האל, והמודעות של התנועה המרקיעה אל עבר רמות הולכות ומתגברות של אלוהיות.

מסמך 12

3. האישיות יוצרת תחושת זמן ייחודית מתוך בוננות על המציאות, בתוספת מודעות לנוכחות והכרת הקושר.

בעלי חיים בלתי-רוחניים יודעים רק את העבר וחיים בהווה. אדם בו-שוכנת-רוח ניחן בכוחות של צפייה מראש (בוננות); הוא עשוי לחזות את העתיד. רק גישות מתקדמות המתבוננות אל עבר העתיד הינן אמיתיות באופן אישי. האתיקה הסטאטית והמוסר המסורתי מצויים אך במעט מעבר לרמה החייתית; ואף הסטואיות אינה מן הסדרים הגבוהים של ההגשמה העצמית. אתיקה ומוסר הופכים לאנושיים באמת, כאשר הם דינאמיים ומתקדמים, ובאשר הינם חיים בתיאום עם המציאות האוניברסאלית.

האישיות האנושית איננה אך ורק בבחינת מלווה של אירועי הזמן-מרחב; האישיות האנושית עשויה לפעול אף כמחוללת הקוסמית של אירועים כאלה.

6. על-שליטה אוניברסאלית

היקום איננו סטאטי. היציבות איננה תוצאה של התמד, אלא פועל-יוצא של אנרגיות מאוזנות, שיתופי-פעולה של דעת, תיאומים של מורונטיה, על-שליטה של רוח והאחדה של אישיות. לעולם תהא היציבות פרופורציונאלית לחלוטין לאלוהיות.

בשליטה הפיזית ביקום האב מפעיל האב האוניברסאלי קדימות וראשוניות באמצעות אי פרדיס; בניהול הרוחני של הקוסמוס פועל האל באופן מוחלט באמצעות אישיות הבן הנצחי. באשר לממלכות הדעת, פועלים בתיאום האב והבן באמצעות הפועל האחד.

באמצעות מוחלטות שליטתו בדעת הקוסמית, ובאמצעות הפעלת משלימו הטבועים והאוניברסאליים של כבידה פיזית ורוחנית, מסייע המקור והמרכז השלישי בשמירה על שיווי המשקל ועל תיאום האנרגיות וההתארגנויות הפיזיות והרוחניות המשולבות. כל אימת שהחומרי והרוחני נקשרים זה לזה, ובכל מקום בו הדבר מתרחש, מופע דעת שכזה הינו פעולה של הרוח האינוסופית. רק הדעת לבדה יכולה לאגד בסימוכיות את הכוחות הפיזיים ואת האנרגיות של הרמה החומרית, יחד עם העוצמות ועם ההוויות של הרמה הרוחנית.

כל אימת שהינכם הוגים בתופעות אוניברסאליות, ודאו כי אתם מתחשבים בזיקה שבין אנרגיות פיזיות, רוחניות ואנרגיות של דעת; בנוסף ודאו, כי הינכם לוקחים בחשבון תופעות בלתי-צפויות הנובעות מהאחדתן של אנרגיות אלה על-ידי האישיות, וכן תופעות שלא-ניתן-לחזותן, הנובעות מפעולותיהם ומתגובותיהם של האלוהות ההתנסותית ושל המוחלטים.

היקום הינו ברי-חיזוי, במידה רבה, אך ורק במובן הכמותי של מדידות הכבידה; אפילו הכוחות הפיזיים הראשוניים אינם מגיבים לכבידה קווית, וכך אף לא משמעות הדעת הגבוהות יותר וערכי הרוח האמיתיים של המציאויות האוניברסאליות המרובות. באופן איכותי, היקום אינו ניתן לחיזוי במידה מרובה, בכל הנוגע להתאגדויות חדשות של כוחות – בין אם הם פיזיים, רוחניים או כוחות של דעת; זאת על-אף שרבים מהצירופים הללו של אנרגיות, או של כוחות, הופכים להיות ברי-חיזוי במידת חלקית כאשר הם נתונים תחת בחינה ביקורתית. כאשר החומר, הדעת והרוח מתאחדים באמצעות אישיותו של יצור, לא נוכל לחזות במלואן את החלטותיו של יצור בעל-רצון-חופשי שכזה.

כל שלבי הכוח הראשוני, הרוח המתפתחת, ומרביים לא-אישיים אחרים, נראים כמגיבים בהתאם לחוקים מסוימים – יציבים-יחסית אך בלתי-ידועים – וכמתאפיינים בחופש פעולה ובגמישות תגובה, העשויים להטריד לעיתים, כאשר הם נתקלים במופע של מצב מבודד ותחום. מהו, אם כן, ההסבר לחופש התגובה הזה שאין-לחזותו, המתגלה באמצעות מציאויות מגיחות אלה? בלתי-נודעים, בלתי-נפשים ושאיןם-ברי-חיזוי אלה – בין אם הם נוגעים להתנהגות יחידת כוח ראשונית, לתגובת רמה

מסמך 12

בלתי-מזוהה של דעת, או למופע של קדם-יקום עצום המתהווה בתחומי החלל החיצון – מרמזים, ככל הנראה, על פעילויות המרבי ועל נוכחות-תפקוד המוחלטים, הקודמים לפעילות כלל הבוראים האוניברסאליים.

איננו יודעים לאמיתו של דבר, אך היננו משערים כי גמישות מדהימה שכזו, וכי תיאום מעמיק שכזה, מסמנים את נוכחותם ואת תפקודם של המוחלטים; וכן, כי מגוון שכזה של תגובתיות, אל מול אחדות לכאורה של סיבתיות, מגלה את תגובתיותם של המוחלטים; וזאת לא רק נוכח סיבתיות מיידית ומצבית, אלא גם ביחס לכל סיבתיות קשורה אחרת ברחבי יקום האב.

יחידים נשמרים על-ידי שומרים של גורל; פלנטות, מערכות, קונסטלציות, יקומים ויקומי-על, נשלטים בידי שליטים העמלים למען רווחת תחומם, בהתאמה. האוונה, ואף היקום המקיף, נשמרים על-ידי אלה אשר בידיהם הופקדה אחריות גבוהה שכזו. אבל מי הוא המטפח והדואג ליקום-האב בכללותו, החל מפרדים ועד לרמת החלל הרביעית החיצונית ביותר? מן הבחינה הקיומית, אך סביר כי דאגת-על שכזו הינה מתכונות שילוש פרדים; ואולם, מנקודת מבט התנסותית, הופעתם של היקומים שלאחר-עידן-האוונה נסמכת על:

1. המוחלטים בנוגע לפוטנציאל.
2. המרבי בנוגע להכוונה.
3. העליון בנוגע לתיאום אבולוציוני.
4. אדריכלי יקום-האב בנוגע למנהלה, בטרם הופעתם של שליטים ספציפיים.

המוחלט הבלתי-מוגדר מחדר את כלל החלל. אין בידנו בהירות מלאה באשר לסטאטוסים של המוחלט של האלוהות ושל המוחלט האוניברסאלי; ואולם, היננו יודעים כי האחרון פועל בכל מקום שבו פועלים המוחלט של האלוהות והמוחלט הבלתי-מוגדר. המוחלט של האלוהות עשוי להיות נוכח אוניברסאלית, אף שכמעט אינו נוכח בחלל. המרבי נוכח בחלל, או יהא נוכח אי-אז בעתיד, עד לשוליה החיצוניים של רמת החלל הרביעית. היננו מסופקים באשר לכך שלמרבי תהא נוכחות חלל, המגיעה אל מעבר להיקף של יקום-האב, ואולם במסגרת מגבלה זו עוסק המרבי באופן מדורג בתכלול הארגון היצירתי של הפוטנציאלים של שלושת המוחלטים.

7. החלק והשלם

חוק נחרץ ובלתי-אישי, השקול לפעולתה של השגחה קוסמית, פועל בכל רחבי הזמן והמרחב ונוגע לכל מציאות באשר היא. גישתו האוהבת של האל כלפי היחיד מתאפיינת בחסד; וגישתו כלפי הכלל מונעת על-ידי חוסר פניות. רצונו של האל אינו שורר בהכרח בתוך החלק – בתוך ליבה של אישיות כלשהי – ואולם, רצונו אכן מולך בפועל על השלם, על יקום היקומים.

אמת היא כי בכל מגעיו של האל עם כל אחת מהוויותיו, חוקיו אינם שרירותיים מטבעם. בעבורכם, בשל ראייתכם המוגבלת ונקודת מבטכם הסופית, מעשיו של האל לבטח נראים לעיתים כשרירותיים ודיקטטוריים. חוקי האל הינם פשוט הרגלי האל, זוהי דרכו הנשנית לעשות את הדברים; ולעולם עושה הוא את כל הדברים כולם היטב. אתם נוכחים לראות כי האל עושה דבר מסוים באותה הדרך, פשוט משום שזו הדרך הטובה ביותר לעשותו בתנאים נתונים; והדרך הטובה ביותר היא הנכונה; ולפיכך, לעולם פוקדת הבינה האינסופית כי הדבר יעשה באותו אופן מדויק ומושלם. עליכם לזכור גם כי הטבע אינו הפעולה הבלעדית של האלוהות; השפעות נוספות נוכחות באותן תופעות שאותן מכנה האדם בשם טבע.

מסמך 12

הטבע האלוהי סולד מכל סוג של התדרדרות, או ממתן הרשאה לכך שמעשה אישי באופן טהור יתבצע אי-פעם באופן נחות. ואולם, עלינו להבהיר כי **אם** – באלוהיות של מצב כלשהו, במצב קיצון של נסיבות כלשהן ובכל מקרה שבו הבינה העליונה עשויה להורות כי נדרשת פעולה אחרת – אם דרישות המושלמות קובעות, מכל סיבה שהיא, שיטת תגובה אחרת, טובה יותר, כי אז יפעל האל החכם-בכל באופן הטוב וההולם יותר. ויהא זה ביטוי של חוק גבוה יותר, ולא היפוכו של חוק נמוך יותר.

האל איננו עבד להרגל הנובע מחזרה כרונית על פעולותיו הרצוניות. אין כל סתירה בקרב חוקי האינסוף; כולם מושלמים כשם שטבעו המהימן הינו מושלם; וכולם הינם ביטויים של פעולות שאין עליהן עוררין ותוצאה של החלטות שאין בהן רבב. חוק הינו התגובה הבלתי-משתנה של דעת אינסופית, מושלמת ואלוהית. כל מעשיו של האל הינם רצוניים, אף שהם נראים דומים לכאורה זה לזה. באל "אין השתנות, אף לא כל צל של חילוף." וכל זאת, אשר ניתן לומר בבטחה על אודות האב האוניברסאלי, לא ניתן להיאמר באותו ביטחון על אודות כל ההוויות התבוניות הכפופות לו או ליצוריו האבולוציוניים.

כיוון שהאל הינו בלתי-משתנה, תוכלו לסמוך עליו, בכל הנסיבות הרגילות, כי יעשה את אותו דבר, ובאותו אופן זהה ורגיל. האל מהווה הבטחה של יציבות בעבור כל ההוויות והיצורים הברואים. הוא הינו האל; ולפיכך הוא איננו משתנה.

וכל הניהול היציב הזה וכל הפעולה האחידה הזו, הינם אישיים, מודעים ורצוניים ביותר; שכן האל הכביר איננו עבד חסר-ישע לעצם מושלמותו ואינסופיותו. האל איננו כוח אוטומאטי הפועל מעצמו; הוא איננו כוח המשועבד לחוק. האל איננו משוואה מתמטית ואיננו נוסחה כימית. הוא הינו רצון חופשי ואישיות ראשונית. הוא האב האוניברסאלי, הוויה הטעונה באישיות והמקור לכל אישיות היצורים.

רצונו של האל איננו מתקיים באופן אחיד בלב בן התמותה החומרי שוחר-האל, ואולם, אם ציר הזמן יתרחב אל מעבר לרגע, עד שיחבוק את מלוא מהלך החיים הראשוניים, כי אז יהפוך רצון האל מובחן באופן הולך ונגלה, בדמות פירות הרוח הנשאים בחייהם של ילדי האל מונחי-הרוח. ואז, אם נמשיך ונרחיב את מהלך החיים האנושיים עד שיכלול גם את החוויה המורונטית, כי אז הרצון האלוהי ייראה זורח בבהירות הולכת וגדלה, בדמות מעשיהם הרוחניים של אותם יצורי-זמן שהחלו לטעום את התענוג האלוהי של ההתנסות ביחס שבין אישיות האדם לבין אישיות האב האוניברסאלי.

אבהות האל ואחוות האדם מציגות את פרדוקס החלק והשלם ברמת האישיות. האל אוהב כל יחיד כילד ייחודי במשפחה השמימית. ועדיין, האל אוהב באופן הזה את כל היחידים; הוא איננו נושא פני איש, וכך, האוניברסאליות של אהבתו מביאה לכדי קיום את מערכת היחסים של הכלל, האחוה האוניברסאלית.

אהבת האב הופכת כל אישיות לייחודית באופן מוחלט; היא הופכת אותה לילד ייחודי של האב האוניברסאלי, לילד שעותק ממנו לא יימצא אף באינסוף, ליצור רצוני חסר-תחליף לאורך הנצח כולו. אהבת האב תהלל כל ילד וילד של האל; היא תאיר כל חבר וחבר במשפחה השמימית, ותציג בחדות את טיבה הייחודי של כל אישיות, אל מול הרקע של הרמות הלא-אישיות, השוכנות מחוץ למעגל האחוה של אבי הכול. אהבת האל תציג באופן מרשים את הערך הטרנסצנדנטי של כל יצור רצוני, ותגלה מפורשות את הערך הרב אשר מקנה האב האוניברסאלי לכל אחת ואחד מילדיו, החל מהאישיות הבוראת הגבוהה ביותר בפרדיס, ועד לאישיות הרצונית הנמוכה ביותר בקרב השבטים הפראיים של האדם, בהפציע שחרו של המין האנושי בעולם כלשהו של הזמן והמרחב.

ואהבה זו של האל כלפי היחיד מקיימת את המשפחה האלוהית של כל היחידים, האחוה האוניברסאלית של ילדי אב פרדיס בעלי הרצון החופשי. ואחוה זו, בהיותה אוניברסאלית, הינה

מסמך 12

מערכת יחסים של הכלל. האחוה, באשר הינה אוניברסאלית, מגלה לא את מערכת היחסים של היחיד, אלא את זו של הכלל. אחווה הינה מציאות של הכלל, ומשום כך היא מגלה את איכויותיו של השלם מתוך הבחנה משוות-ניגודים אל מול איכויותיו של היחיד.

האחוה הינה עובדת היחסים שבין כל אישיות שהיא לבין כל אישיות אחרת בקיום האוניברסאלי. אף אישיות לא תוכל לחמוק מהיתרונות ומהעונשים העשויים לנבוע מיחסיה עם אישיות אחרת. החלק מרוויח או סובל בהתאמה לשלם. המאמץ הטוב של כל אדם מועיל לבני האדם כולם; וכן, השגיאה, או הרוע, של אדם כלשהו מעצימים את מצוקותיהם של כלל בני האדם. כאשר ינוע החלק, כך ינוע השלם. וכאשר יתקדם השלם, כך יתקדם החלק. יחסי המהירות שבין החלק לבין השלם קובעים האם החלק מעוכב על-ידי הרפיון של השלם, או שמא נישא קדימה על-גבי תנופת האחוה הקוסמית.

העובדה שלפיה האל הינו הוויה בעלת מודעות-עצמית אישית כה גבוהה ומטות להשתכנותה, ובה בעת הוא נוכח אישית ביקום עצום שכזה, ומקיים קשר אישי עם מספר כמעט אינסופי של הוויות, נותרת בבחינת מסתורין. ואולם, אין במסתוריות של תופעה זו, המצויה מעבר לתפישה האנושית, כדי להפחית, ולו במעט, את אמונתכם. אל לכם להניח לשיעורו של האינסוף, אף לא לכבירותו של הנצח ולהדרו והודו של אופיו הבלתי-ניתן-להשוואה של האב, להטיל עליכם אימה, לטלטל אתכם או לרפות את ידכם; זאת הואיל והאב איננו רחוק מכל אחת ואחד מכם; הוא שוכן בקרבכם, ובו כולנו מתנועעים, חיים בפועל ומתקיימים באמת, פשוטו כמשמעו.

אף-על-פי שאב פרדיס פועל באמצעות בוראיו האלוהיים ובאמצעות ילדיו-יציריו, הוא נהנה גם מן הקשר האינטימי ביותר עמכם; כה נעלה הוא קשר זה, כה מרומם באישיותו, עד כי נשגבת מבינתי אותה התייחדות מסתורית של רסיס האב עם הנשמה האנושית, ועם הדעת בת-התמותה אשר בה הוא שוכן לבטח. באשר הינכם יודעים את אשר הינכם יודעים על אודות מתנות אלה של האל, יודעים אתם גם כי מגעו של האב הינו כה קרוב אליכם; הוא קרוב לא רק לעמיתיו האלוהיים, אלא אף לילדיו האבולוציוניים ובני התמותה של הזמן. האב אכן שוכן בפרדיס, ואולם נוכחותו האלוהית שוכנת אף בדעת בני האדם.

אף כי תשטוף רוח הבן כל בשר; אף כי הבן חי עמכם בעבר בדמות בשר ודם בן-תמותה; ואף כי השרפים שומרים ומדריכים אתכם באופן אישי; כיצד תוכלנה הוויות אלוהיות אלה, של המרכזים השני והשלישי, לקוות להתקרב אליכם אי-פעם כקרבת האב, או להבינכם באותה מלאות אשר מבינכם האב, אשר העניק חלק ממנו עצמו לשכון בתוכם, להיות העצמי האמיתי, האלוהי ואף הנצחי שלכם?

8. חומר, דעת ורוח

"האלוהים רוח הוא," אך לא כן פרדיס. היקום החומרי הוא לעולם הבמה שעליה מתרחשות כלל הפעילויות הרוחניות; הוויות רוחניות ומרקיעי-רוח חיים ועובדים בעולמות הפיזיים של המציאות החומרית.

הענקת המתת של הכוח הקוסמי, תחומה של הכבידה הקוסמית, הינה פעולה של אי פרדיס. כל אנרגית-הכוח המקורית נובעת מפרדיס, וכך גם החומר המשמש ליצירת מספר לא-נודע של יקומים, החגים כעת ברחבי יקום האב בדמות נוכחות על-כבידה, המהווה את מטען-הכוח של החלל שהתחדר.

תהייתה תמורות הכוח ביקומים המשתרעים אשר תהייתה, משהוא יוצא מפרדיס, הוא מתמיד במסעו – בכפוף למשיכה הבלתי-נגמרת, הנוכחת-תמיד והמהימנה של האי הנצחי – וחג לנצח ובצייתנות בנתיבי החלל הנצחיים של היקומים. האנרגיה הפיזית הינה המציאות היחידה המצייתת באמת

מסמך 12

ובתמים, ובאיתנות, לחוק האוניברסאלי. סטייה מן הנתיבים האלוהיים ומהתוכניות המקוריות התרחשה אך ורק בממלכות היצורים בעלי הרצון החופשי. העוצמה והכוח הינם ההוכחה האוניברסאלית ליציבותו, לקביעותו ולנצחיותו של האי המרכזי של פרדיס.

מתת הרוח, וההפיכה של אישיות לרוחניות, התחום של הכבידה הרוחנית, הינן ממלכתו של הבן הנצחי. וכבידה רוחנית זו של הבן, אשר לעד מושכת לעברו את כלל המציאויות הרוחניות, הינה אמיתית ומוחלטת ממש כשם שהאחיה החומרית בעלת העוצמה-הכוללת של אי פרדיס הינה כזאת. ואולם, מטבע הדברים, האדם, הנטוה אל החומר, מכיר באופן קרוב יותר את מופעי החומר שטבעם פיזי, מאשר את הפעולות הרוחניות העצומות, האמיתיות באותה המידה, אשר ניתנות להבחנה אך ורק על-ידי בוננותה הרוחנית של הנשמה.

ככל שהדעת של אישיות ביקום הופכת ליותר רוחנית – ובכך דומה יותר לאל – היא מגיבה פחות ופחות לכבידה חומרית. מציאות, כפי שהיא נמדדת בתגובתה לכבידה הפיזית, הינה האנטיתזה של המציאות כפי שהיא נקבעת על-פי האיכות של תוכנה הרוחני. פעולת הכבידה הפיזית הינה הקובע הכמותי של אנרגיה בלתי-רוחנית; פעולתה של הכבידה הרוחנית הינה אמת המידה האיכותית של האנרגיה האלוהית החיה.

כמשמעות של פרדיס בעבור הבריאה הפיזית, וכמשמעות של הבן הנצחי בעבור היקום הרוחני, כזו היא המשמעות של הפועל האחד בעבור ממלכות הדעת – היקום התבוני של ההוויות ושל האישיות החומריות, המורונטיות והרוחניות.

הפועל האחד מגיב הן למציאות החומרית והן למציאות הרוחנית, ולפיכך הופך, מטבע הדברים, לסועד האוניברסאלי של כל ההוויות התבוניות; הוויות העשויות לייצג את האיחוד הן של השלבים החומריים והן של השלבים הרוחניים של הבריאה. מתת התבונה – הסעד לחומרי ולרוחני במופעי הדעת – הינה הממלכה הבלעדית של הפועל האחד, ההופך בכך לשותף של הדעת הרוחנית, למהות של הדעת המורונטית, ולתוכן של הדעת החומרית של יצורי הזמן האבולוציוניים.

הדעת הינה הטכניקה שבה הופכות מציאויות רוחניות להתנסויות בעבור אישיותם של היצורים. ובסיכומו של דבר, אפשרויות ההאחדה, אפילו של הדעת האנושית, היכולת לתאם דברים, רעיונות וערכים, הינה על-חומרית.

אף כי הדעת האנושית תוכל אך בקושי להבין את שבע הרמות של המציאות הקוסמית היחסית, על השכל האנושי להיות מסוגל לתפוש הרבה מהמשמעות של שלוש הרמות הפועלות של המציאות הסופית:

1. *חומר*. אנרגיה מאורגנת הכפופה לכבידה הקווית, למעט כאשר היא משתנה תחת תנועה, או מותנית על-ידי דעת.

2. *הדעת*. תודעה מאורגנת אשר איננה כפופה במלואה לכבידה החומרית, ואשר משתחררת במלואה כאשר היא משתנה על-ידי הרוח.

3. *רוח*. המציאות האישית הגבוהה ביותר. רוח אמיתית איננה כפופה לכבידה פיזית, אך בסופו של דבר הופכת להשפעה המניעה של כל מערכות האנרגיה המתפתחות ממעמד האישיות.

יעד הקיום של כל האישיות הינו רוח; מופעי החומר הינם יחסיים, והדעת הקוסמית מגשרת בין הפכים אוניברסאליים אלה. מתת הדעת וסעד הרוח הינם מעשיהן של אישיות האלוהות הנלוות – הרוח האינסופית והבן הנצחי. מציאות האלוהות הכוללת איננה דעת אלא רוח-דעת – דעת-רוח

מסמך 12

מאוחדת על-ידי אישיות. ואף-על-פי-כן, מתכנסים המוחלטים של הרוח ושל הדבר באישיות האב האוניברסאלי.

שלושת האנרגיות – של החומר, של הדעת ושל הרוח – מתואמות בפרדיס. בקוסמוס האבולוציוני, שלטת אנרגית-חומר, למעט באישיות, שבה הרוח חותרת לשליטה בתיווכה של הדעת. הרוח הינה המציאות הבסיסית של חווית האישיות של כלל היצורים, משום שהאלוהים הוא רוח. הרוח בלתי-משתנה, ולכן, בכל יחסי האישיות, היא מתעלה הן מעל החומר והן מעל הדעת, אשר הינם משתנים התנסותיים של הישגיות מדורגת.

בזמן האבולוציה הקוסמית הופך החומר לצל פילוסופי שאותו מטילה הדעת בנוכחות אורזית הרוח של ההארה האלוהית; ואולם, בכך אין בכדי לשלול את תוקף המציאות של אנרגית-החומר. דעת, חומר ורוח הינם מציאותיים באותה מידה, אף שאינם בעלי ערך זהה לאישיות בחתירתה לאלוהיות. מודעות לאלוהיות הינה חוויה רוחנית מדורגת.

ככל שקורן זוהרה של האישיות הרוחנית (האב ביקום, רסיס אישיות הרוח הפוטנציאלית ביצור היחיד), כך גדל גם הצל שמטילה הדעת המתווכת על השקעתה החומרית. בזמן, גוף האדם הינו אמיתי ממש כמו הדעת או הרוח; אך עם המוות, הן הדעת (הזהות) והן הרוח שורדות, בעוד שהגוף איננו שורד. מציאות קוסמית יכולה להיות בלתי-קיימת בחווית האישיות. ומשום כך, הביטוי היווני שלכם – המציג את החומר כצילה של הרוח הממשית יותר – הוא אכן בעל משמעות פילוסופית.

9. המציאויות האישיות

הרוח הינה המציאות האישית הבסיסית ביקומים, והאישיות הינה הבסיס לכל ניסיון מדורג במציאות רוחנית. כל שלב של ניסיון אישיות, בכל רמה עוקבת של התקדמות ביקום, רווי ברמזים המובילים לגילוי מציאויות אישיות מפתות. ייעודו האמיתי של האדם הינו ביצירת מטרות רוחניות חדשות, ובהמשך לכך בתגובה לפיתויים הקוסמיים שמציבות מטרות נשגבות שכאלה, בעלות הערך הבלתי-חומרי.

האהבה הינה סוד ההתחברויות המועילות בין אישיותות. אינכם יכולים להכיר אישיות אל-נכון כתוצאה ממפגש אחד ויחיד. אינכם יכולים להעריך נכונה מוסיקה מתוך שימוש בהיסק מתמטי, אף כי מוסיקה הינה צורה של מקצב מתמטי. מספר הטלפון של מנוי כלשהו איננו מזהה בכל אופן שהוא את אישיותו של אותו מנוי, או מסמל כל פרט אחר המאפיין אותו.

המדע החומרי, המתמטיקה, חיוני על-מנת לקיים שיחה תבונית על אודות ההיבטים החומריים של היקום; ואולם, ידע שכזה איננו מהווה בהכרח חלק מידיעה גבוהה יותר של האמת, או חלק מההערכה האישית של המציאויות הרוחניות. לא רק בתחומי החיים, אלא אפילו בעולם האנרגיה הפיזית, סכומם של שני דברים, או יותר, הוא לעיתים תכופות דבר שהוא יותר מאשר, או שונה מאשר, תוצאת החיבור הצפויה של איחודים שכאלה. כל מדע המתמטיקה, כל תחום הפילוסופיה, וכן הפיסיקה או הכימיה הגבוהות ביותר, לא יוכלו לנבא, או לדעת, כי איחודם של שני אטומי גז המימן עם אטום אחד של גז החמצן יתבטא ביצירת חומר חדש ושונה איכותית באופן המתעלה מעל לפעולת החיבור – מים נוזלים. הבנה של תופעה פיזיו-כימית יחידה זו לבדה, הייתה צריכה למנוע את התפתחותן של הפילוסופיה המטריאליסטית ושל הקוסמולוגיה המכניסטית.

ניתוח טכני איננו חושף מה אישיות או דבר מסוגלים לעשות. לדוגמה: מים משמשים ביעילות לשם כיבוי אש. היות המים יעילים בכיבוי האש הינה עובדה השייכת לניסיון מחיי היום-יום, אך לא קיימת אנאליזה של מים שבאמצעותה ניתן לגלות תכונה שכזו. האנאליזה קובעת כי מים מורכבים ממימן ומחמצן; לימוד נוסף של יסודות אלה, מגלה כי חמצן הינו המעודד האמיתי של בעירה, ואילו המימן עצמו בוער בקלות יחסית.

מסמך 12

הדת שלכם הופכת לאמיתית משום שהיא נובעת מן העבדות לפחד ומכבלי הדעות הקדומות. הפילוסופיה שלכם נאבקת להשתחרר מן הדוגמה ומהמסורת. המדע שלכם עוסק בתחרות עתיקת-היומין בין האמת לבין השגיאה; זאת בעודו נאבק להשתחרר מכבלי ההפשטה, מהעבדות למתמטיקה ומן העיוורון היחסי של המטריאליזם המכניסטי.

לאדם בן התמותה קיים גרעין רוחני. הדעת הינה מערכת אנרגיה-אישית, הקיימת סביב גרעין רוחני אלוהי ופועלת בסביבה חומרית. מערכת יחסים חיה שכזו, בין הדעת האישית לבין הרוח, מהווה את הפוטנציאל האוניברסאלי של אישיות נצחית. צרה אמיתית, אכזבה מתמשכת, תבוסה רצינית, או מוות בלתי-נמנע, יכולים להגיע רק לאחר שמושגים-עצמיים הורשו לדחוק ולהחליף במלואה את עוצמת השליטה של גרעין הרוח המרכזי; בכך הם גורמים לשיבושה של התוכנית הקוסמית בעבור זהות האישיות.

[הוצג על-ידי זה ההופך בינה למושקמת, הפועל בסמכות עתיקי היומין].